

Arrest

nr. 81 582 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2011 beslist het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 73.207 van 13 januari 2012 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 30 januari 2012 beslist de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 13/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 3, 5, en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en het fair-play beginsel.

De verzoekende partij betoogt dat er in casu geenszins sprake is van enige afdoende motivering.

De verzoekende partij stelt dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning. De verzoekende partij beschrijft verder dat er in Ingoetsetië verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, en heeft het over de precare situatie in dat land. De schoonzoon van de verzoekende partij zou niet zijn teruggevonden na zijn ontvoering. Er is volgens de verzoekende partij sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheidsbeginsel omdat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. De verzoekende partij betoogt dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die ze aanbrengt ook bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van de verzoekende partij een beletsel stelt, zoals de situatie in het land van herkomst, of nog, of de verzoekende partij met zeer ernstige problemen kampt. Uit de voor de verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense vluchtelingen niet alleen in Ingoetsetië, maar ook in de Russische Federatie als geheel zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om vluchtelingen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld. De verzoekende partij verwijst naar een website die dateert van 11 augustus 2008. De verwerende partij diende zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Er is niet alleen een schending aan de orde van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, maar door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is er manifest een schending aan de orde van artikel 3 van het E.V.R.M. Indien de beoordeling in het kader van artikel 3 E.V.R.M. niet is gebeurd maakt dit een schending uit van artikel 3 E.V.R.M. juncto artikel 13 E.V.R.M. In casu is een dergelijke beoordeling niet gebeurd, minstens is hierover niet gemotiveerd.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoetsetië. De verzoekende partij stelt dat minstens de situatie in Ingoetsetië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij merkt zij nog op dat in het verleden herhaaldelijk reeds erkend werd dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoetsetië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien de verzoekende partij zeer ernstige medische problemen heeft. Zij heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wegens haar erbarmelijke medische toestand. Zij dreigt thans op een moment dat zij door medische problemen zeer sterk verzwakt is, gerepatriëerd te worden, wat uiteraard niet strookt

met de menselijke waardigheid. Minstens dient de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9ter afgewacht te worden. De verzoekende partij verwijst verder naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De middelen zullen dan ook, wat de motiveringsplicht betreft, vanuit dit oogpunt besproken worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2012, duidelijk vermeldt dat het genomen werd "in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten niets te maken heeft met de medische problematiek op zich, noch met de al dan niet gegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij, kan de verzoekende partij niet dienstig argumenten opwerpen die verband houden met haar medische problematiek, noch met haar asielaanvraag. De verzoekende partij kon haar argumenten met betrekking tot haar asielaanvraag uiteenzetten in haar beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals de bestreden beslissing vermeldt besliste de Raad op 13 januari 2012 de asielaanvraag van de verzoekende partij af te wijzen. Wat betreft de aanvraag op grond van artikel 9ter betreft, stelt de Raad vast dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sowieso geen schorsende werking heeft.

De verzoekende partij betwist het enige motief van de bestreden beslissing in het geheel niet, namelijk: "Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

De verzoekende partij betoogt dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met de zeer nadelige gevolgen bij een terugkeer en er geenszins een onderzoek werd verricht naar de schending van artikel 3 E.V.R.M. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk wat deze "zeer nadelige gevolgen" dan wel zouden zijn. De aangevoerde schending van art. 3 E.V.R.M. wordt verder besproken.

De verzoekende partij stelt dat zij heeft aangetoond dat de situatie in Ingoetsetië er op heden één is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering, etc. waardoor de verzoekende partij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift echter zelfs geen begin van bewijs hiervan bij. Zij heeft zelfs, in tegenstelling tot wat zij zelf beweert, in haar verzoekschrift met geen woord gerept over enig willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering, etc., uitgezonderd de loutere bewering die hierboven werd weergegeven.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit wat hierboven reeds werd uiteengezet blijkt echter dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft, noch dat het voldoende concreet en aantoonbaar is. Zij verwijst ook niet naar enige concrete rapporten aangaande de toestand in haar land van herkomst. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de situatie tot op heden in Ingoetsetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. Waardoor zij een reëel risico op bedreiging loopt. De verzoekende partij maakt de schending van art. 3 E.V.R.M. dan ook niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij laat na op enige concrete wijze aannemelijk te maken waarom zij artikel 5 E.V.R.M. en het fair-play beginsel geschonden acht. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Het eerste, tweede, en derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC